

Samim Coşkun

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2024
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2024

HAYAL ET ÇOCUK

SAMİM COŞKUN

ISBN: 978-605-188-760-9

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Samim Coşkun

Editör: Filiz Çiçek

Resimleyen: Deniz Kılıçoğlu Baltacı

Kapak ve sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: **Anıt Ofset Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.**

Cilt: Deniz Matbaa, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harman-tepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41/Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 i nfo@beyazbalina.com.tr

Samim Coşkun

**Resimleyen:
Deniz Kılıçoğlu Baltacı**

Hikâyedeki Karakterlerden Bazıları

Ekin çok kitap okur, araştırır, gözlem yapar ve oldukça cesurdur. Hayalet gibi hurafelere inanan insanlardan değildir ama Renginköy'de yaşanan olaylar onu korkutmadı desek yalan olur.

Defne

Defne telefonundan başını pek kaldırmaz, duyduklarına hemen inanır fakat çok meraklıdır, özellikle bilmediği yerlere girip çıkmaya. Bakalım, bu merakı onu nerelere kadar götürecektir?

Zavallı Toprak! Korku içinde saklanmaya çalışırken başına gelmedik, daha doğrusu başına geçmedik kalmadı.

Toprak

Tarık

Tarık, Türk filmlerine ve Tarık Akan'a hayrandır hatta ona benzemeye çalışır. Türk filmleriyle ilgili bütün detayları bilir çünkü defalarca seyretmiştir.

Hamdi

Hamdi, köyün tek kahvehanesini işleten emekli bir öğretmen. Sakin, sağduyulu ve o da Ekin gibi olayların arkasındaki gerçeği arar. Bu hikâyede çok önemli bir görevi var: Bir gizemi aydınlatmak.

Fahri

Fahri biraz farklı bir servis şoförü. Okula getirip götürdüğü çocukları, "minik posta güvercinleri" olarak gören, harika biri. Yakından tanışınız onu çok seversiniz.

Cümle Kuramadım Harflerden Birazcık Endişelendim Gördüklerimden

Ekin, köydeki olaylardan habersizdi ve bundan sonra yaşanacaklara dâhil olmasına çok az zaman kaldığını bilmiyordu. Defne hızla Ekinlerin evine yaklaşıyordu. Hem koşuyor hem de sık sık arkasına dönüp takip edilip edilmediğine bakıyordu. Yanakları pembeden kırmızıya dönmüştü. Bazen durup sesleri dinliyor, sonra durduğunda kaybettiği zamanı kazanmak için daha hızlı koşuyordu. Yola düşen gölgelerden bile kaçır gibi bir hâli vardı. Onlara basmıyor, üstlerinden atlamaya çalışıyordu. Defne hızlı hızlı Ekinlerin evine yaklaşırken köy halkı yavaş yavaş köy meydanında toplanıyordu. Köy meydanında, terk edilmiş dükkânın olduğu yerde...

O sırada Ekin ve babası, ellerindeki doğal malzeme-yi yeni bir şeye dönüştürmeye çalışıyordu. Bu seferki malzeme, bir su kabağıydı.

“Ekin, bu şahane bir fener oldu. Çok delik açalım ki çok ışık versin. İstersen akşamları bahçeye inerken yanına alabilirsin.”

Baba kız, su kabağından çok güzel bir fener yapmış, içine de pille çalışan bir ampul yerleştirmişlerdi. Ekin, babasına yardım ederken eğlence peşindeydi. Annesinin kestiği kavunun kabuklarından kendine diş yapmaya çalışıyordu. Kavunun kabuğunu zikzak şeklinde keserek dişlerinin üzerine yerleştirip babasına nasıl görüldüğünü sordu.

“Ah, çok korktum. Ne kadar sivri dişlerin var! Yoksa bana mı saldıracaksın?”

“Evet, sana saldıracağım! Ben bir denizaslanıyım.”

“Gelme, korkuyorum denizaslanı. Bu, ne tür bir denizaslanı böyle?”

“Ben... Ben...”

Kendini tanımlayacak bir şey bulamayan Ekin, aklına ilk geleni söylemek zorunda kaldı.

“Ben, kavuncu denizaslanıyım.”

Bu cevaptan sonra Ekin’in babası Yücel kahkahayı patlattı. Ekin de gülmemek için kendini zor tutuyordu ama oyunu devam ettirmek istiyordu.

“Gülmeye devam edersen seni ısırırım.”

“Isırma beni ama kendimi tutamıyorum.”

“Isırırım.”

“Gülmeden duramıyorum ki. Kavuncu denizaslanı ha! Bir denizaslanı olduğuna emin misin? Kavun tatlıdır. Böyle tatlı bir şeyden denizaslanı olur mu?”

“Zaten çok tatlı olduğum için kavuncu denizaslanı oldum. Babam hep çok tatlı olduğumu söyler. Denizaslanı da çok tatlı bir hayvan ayrıca.”

“Hım. Kimmiş senin baban?”

“Karpuz canavarı.”

“Ne? Ha ha ha ha! Desene, çok koca kafalı bir baban var.”

Bu cevaptan sonra Ekin de gülmeye başlayınca kavuncu denizaslanı oyunu bitmiş oldu.

Ekin’in evinden kahkahalar yükselirken dışarıda durum farklıydı. Defne olanları haber vermek için Ekinlerin evine ulaşmıştı, kan ter içinde ve soluk soluğaydı. Bahçeden içeri adım atar atmaz seslendi:

“Ekin! Ekiin! Heeey, bağırmaktan sesim kısılacak! Ekiin!”

Defne bir yandan korku içinde etrafına bakıyor bir yandan da nefesini düzenlemeye çalışarak Ekin’e sesleniyordu. Aslında bu evin bir kapısı, kapısında da bir zil vardı ama Defne böyleydi, arkadaşını seslenerek çağırmalıydı. Zili çalsa bu kadar bağırıp yorulmasına gerek kalmayacaktı ama Defne, seslenerek çağırmaya alışıktı. Kapının üstündeki küçük tokmağı tıklatsa evdekilerden biri mutlaka kapıyı açar ve Defne yorulmazdı ama Defne böyleydi işte.

Ekin, Defne’yi geç duymuştu çünkü babasıyla gülmeye devam ediyordu. Balkona çıkıp Defne’ye cevap vereceği sırada aklına bir muziplik geldi.

“Baba, fenerin ışığını yakalım mı? Ben bahçeye inip feneri deneyeyim.”

Babası, Ekin’in gözlerini kısarak bakışından, ne yapmak istediğini anlamıştı.

“Feneri mi deneyeceksin, Defne’yi mi?”

Ekin, babasının sorusuna göz kırparak yanıt verdikten sonra fenerin ışığını yaktı. Kavun kabuğundan dişlerini takarak kapıyı açmaya gitti. Kapı yavaş açıldığında gıcırdıyordu. Ekin bunu biliyordu ve bu gıcırtı şimdi işine çok yarayacaktı. Kapının önünde Defne, arkasında Ekin vardı. Kapı yavaş yavaş açılırken uzun bir gıcırtı sesi duyuldu. Kapının arkasından, elinde feneri, sivri dişleri ve korkutucu gülüşüyle kavuncu denizaslanı belirdi. Kapının önünde bekleyen Defne onu görür görmez geride büyük bir çılgılık bırakarak anında yok oldu. Kıs kıs gülen Ekin, şakasını sürdürmeye çalışıyordu ama Defne’nin nereye saklandığını görememişti. Biraz bakındıktan sonra daha fazla dayanamayıp gülmeye başladı ve dişindeki kavun kabuğunu çıkardı. Defne hâlâ ortalarında yoktu ve Ekin’in burnuna kötü kokular gelmeye başlamıştı.

“Eyvah! Defne, düşündüğüm yere gitmiş olmasın.”

Evet, Defne, Ekin’in düşündüğü yerdeydi; bahçedeki meyve ve sebzelerin toprağına katılmak üzere getirilen gübre yığnında.

“Defne! Benim, Ekin! Korkma, şaka yaptım. Haydi, çık oradan!”

Defne duyduğu sese inanmıyor olmalıydı ki bir türlü saklandığı yerden çıkmıyordu.

“Defne, arkasına saklandığın şey, bir gübre yığını. Sen kıpırdadıkça kokusu buraya geliyor. Lütfen çıkar mısın? Tekrar söylüyorum, korkmana gerek yok. Hatta kokmana da gerek yoktu ama oldu bir kere.”

Biraz önce korkudan saklanan Defne, korkuyu unutmuş, kokuyu dert etmeye başlamıştı.

“Ay, ay, ay! Sahi mi? Gerçekten gübre mi bu? Iyyy! Evet, gübreymiş. Çok pis kokuyor. Ekin, sizin kapıda biraz önce garip bir şey vardı.”

“O bendim.”

“Hayır hayır, sana benzemiyordu. Zaten köyde garip görüntüler ve sesler var. Sana onu anlatmaya gelmiştim. Bir saattir bağıriyorum burada. Bu kadar bağırmaya kış uykusundaki hayvanlar bile uyanır. Neredeydin sen?”

“Neyse ki henüz kış gelmedi. N'oldu? Neden bu kadar telaşlısın?”

“Sen geç dalganı. Telefonuna da bakmıyorsun. Yine şu sabit cep durumu mu?”

“Evet, biliyorsun işte. Adı cep telefonu diye... Neyse, n'oldu? Aa, hâlâ titriyorsun. Dur, sana su getireyim.”

Ekin, hemen mutfağa gidip Defne'ye bir bardak su getirdi. Nedenini bilmiyordu ama o da korktuğu zaman

büyükleri hemen bir bardak su verir, “Al bakalım. Yüreğin kalkmıştır senin, şu suyu iç de biraz sakinleş,” derlerdi.

Ekin de artık ezberlediği bu cümlelerin ardından, “Benim yüreğim boğazımda ya da midemde mi ki su içince yerine oturuyor?” diye sorardı. Gülüşmeler başlayınca da kimse sorunun doğru cevabıyla ilgilenmezdi ama Ekin, su içince rahatladığını hissederdi. O yüzden Defne’ye de iyi geleceğini düşünerek su getirmişti.

Defne suyu bir dikişte içtikten sonra hızlıca konuya girmek istedi ama düzensiz ve onu yoran nefesi, buna engel oldu. Eliyle Ekin’e beklemesini işaret ederek, başını sallayıp dudaklarını ısırarak hissettiklerini anlatmaya çalışıyordu. Arada bir korkmuş bir ifadeyle etrafı kontrol ediyordu. Defne’nin telaşlı hâllerine alışık olan Ekin önemli bir şey olmadığını düşünüyordu ama yine de ne olduğunu merak ediyordu.

“Tavuklarını tilki mi kaptı?”

“Hayır.”

“İnternet paketin mi bitti?”

“I-ıı”

“Mimikli’nin pasaklı köpeği mi kovaladı seni yoksa?”

“Hayır!”

“Ne oldu o zaman?”

Defne kesik kesik de olsa konuşacak gücü bulunca söze başladı.

“Köyde garip sesler ve görüntüler var.”

“Akşam akşam güldürme beni. Biraz önce bizim kapıda gördüğün şey için söylüyorsan o bendim. Bak, elimdeki su kabağından yapılmış bir fener, dişlerimdeki de kavun kabuğuydu. Öyle şeylere inanıp kendini korkutma.”

“O kadar emin olma. Gel, kendi gözlerinle gör. Ben gördüm. Zaten o yüzden seni öyle görünce çok korktum. O sesler, görüntüler her neyse, beni takip etti sandım. Herkes meydanda toplandı, terk edilmiş dükândaki bu garipliği çözmeye çalışıyor. İnanmıyorsan beraber gidelim.”

“Herkes meydanda mı ? Komik olma Defne. Köye tiyatro gelmiş, haberimiz yok. Arkadaşım, orası terk edilmiş bir dükkân, içeri kedi falan girmiştir. Başka ne olabilir ki?”

“Gel, gidelim; kendi gözlerinle gör, kendi kulaklarınla duy, diyorum sana. Haydi!”

“Şimdi, sen hem çok korkuyorsun hem de tekrar gidip bakmak mı istiyorsun? Üstelik üzerindeki bu kötü kokuyla?”

“Evet, çok korkuyorum, galiba kokuyorum da ama beni bilirsin. Çok da merak ediyorum.”

“Peki o zaman. Madem öyle, gidelim. Koku konusunu merak etme, evden iki tane mandal ayarlarım burunlarımıza. Arkadaşlar zor günler içindir.”

Ekin, Defne'yle yola çıkmadan önce yukarı çıkıp üstünü değiştirmeliydi. Merdivenleri çıkarken “Garipmiş... Görünüyormuş, duyuluyormuş... Ah be Defne!” diye söyleniyordu. Her akşam yemeği sonrası ailesinin kahve içtiğini bildiğinden annesini nerede bulacağını dan emin, mutfağa gitti. Annesi kahve pişiriyordu. Bugünkü kahve faslı, su kabağı feneri yapımından dolayı gecikmiş ama iptal olmamıştı. Ekin, biraz da alaya alarak olanları anlattı. Annesi, “Aman dikkat et, terk edilmiş dükkândaki kedi, seni tırmalamasın!” şakası yaparken giyinmişti bile. Annesinin, “Hava serin, sıkı giyin,” dediğini duymamıştı ama zaten sıkı giyinmişti.

Aşağı indiğinde Defne'nin, üç arkadaşını daha topladığını gördü:

“Sana inanamıyorum Defne! Kaşla göz arasında herkeşe haber vermişsin. Bütün haber kanalları seninle çalışmalı. Hızlı haberin tek adresi: Defne Tezbiter!”

“Tezbiter ne ya?”

“Sana uygun, yeni bir soyadı buldum.”

“Hadi, ‘tez’i anladık da ‘biter’ ne alaka? Ben telefonumun pili miyim, çabuk biteyim?”

“Ah be Defne! O kafanı kaldırmadığın telefonundan biraz da sözlüğe tıklarsan bir tık daha bilgili olursun ve ‘bitmek’ sözcüğünün sadece ‘tükenmek, sona ermek’ anlamına gelmediğini görürsün. Bu da senin ödevin olsun. Merak et ve araştır.”

“Aman, öyle olsun. Sen Sabit Cep Müdürü'sün diye biz de mi öyle olalım? Telefonumuzla eğleniyoruz işte.”

“Bak, sana bir ödev daha çıktı. Ben erkek olsaydım ‘müdür’ olabilirdim ama kız olduğuma göre ‘müdür’ olamam, ne olmalıyım?”

“Of, sen her şeyi çok bil zaten!”

“Çok bilmiyorum. Sadece sabit cep sayesinde öğrenmeye daha çok zamanım oluyor.”

Bu atışmaya daha fazla dayanamayan Nehir sonunda söze karıştı.

“Nedir bu sabit cep muhabbeti? Hem bu yaşta ne müdürlüğü?” Bu sırada rahatsız olmuş şekilde yüzünü buruşturan Nehir, “Benim aldığım bu kötü kokuyu siz de alıyor musunuz?” diye sordu.

Ekin, “Şimdi boş ver Nehir. Daha sonra uzun uzun anlatırım sana,” diye cevap verdi. “Koku konusunda yapabileceğim tek şey, burnunu kapatman için bir mandal vermek olur çünkü bu gece, bu kokuyla yaşayacağız,” derken gözleriyle Defne'yi işaret ediyordu. Sonra, meraklı bakışları daha da merak ettiği bir konuya yönlendirdi:

“Gidip görelim, şu yaramaz kediye bulalım da ‘köyümüze hoş geldin’ diyelim.”

“Sen dalganı geç bakalım. Görünce ne yapacaksın?”

“Gidelim kaptan. Sen bize kılavuzluk yap ama birkaç adım önden ilerle ki burunlarımız rahat etsin.”